

мѣстото на срѣщата, слѣзълъ отъ коня. Романъ Лакапинъ му държалъ дълга славословна речъ за приятелство и миръ (923 г.). Симеонъ слушалъ хубави думи, но той знаелъ, че не сж отъ сърдце. Ала лишенъ отъ сръдства да превземе града, той склонилъ на примирие и се завърналъ съ много подаръци въ столицата си. Сега Симеонъ издалъ грамота, съ която се обявява за „царъ на българитѣ и на гръцитѣ“.

Византийцитѣ отново подигнали сърбитѣ противъ Симеона. Български войски навлѣзли въ Сърбия и ги смирили (924). Жупанъ Захарий избѣгалъ при хърватитѣ, които по това време (925 г.) образували силна държава. Зарадъ сръбскитѣ възстаници България влѣзла въ враждебни отношения съ хърватитѣ. Неприятелскитѣ действия не траяли много. Миръ билъ сключенъ презъ 926 г.

Смъртта на Симеона. — Между България и Византия сигуренъ миръ още не билъ сключенъ. Симеонъ се готвѣлъ за четвърти походъ, но презъ време на приготвлението той се поминалъ на 2 май 927 год.

Симеонъ царувалъ 34 години. Изпървенъ носѣлъ славянската титла князъ, презъ 919 г. се нарекълъ „царъ на българитѣ“, а презъ 924 година приелъ титлата „царъ на всички българи и на гръцитѣ“, — каквато титла носѣли по-сетне всички български държавни глави.

Въ книжовнопросвѣтната си дейность Симеонъ нѣмалъ равенъ на себе си. Самъ пишелъ, а и умѣлъ да насърдчава и подкрепва писателитѣ въ тѣхната служба. Тази негова заслуга не била само за българския народъ, а и за всички славянски народи, които сетне се просвѣтили отъ българската книжнина.